

USA turen 2015

22.april – 14. maj.

Stater på turen: Illinois, Iowa, Nebraska, Colorado, Utah, Arizona og Californien.

Mandag den 4. maj. (Merete)

Bilens tæller stod på 3.036 miles.

I nat vågnede jeg kl. 01.30, da regnen begyndte at tromme på taget – vi havde alle ovenlys vinduer åbne, så de blev hurtigt lukket. Det lignede også, men tordenen kom aldrig tæt på. Det var sørme godt, at vi havde fået taget alt vores vasketøj ind i går aftes. Vi fik nemlig vasket det allermost nødvendige i går, og i løbet af en time var det meste tøj tørt.

Der var 20 grader i bilen til morgen. Denne morgen kom vores eget bad i brug igen, da der kun var toiletter på pladsen. Vi skal have tanket vand på bilen (opvask og bad), da vi ikke vil bruge det fra pladsen, eftersom det var

meget lunkent.

Vi fik afsendt Nyhedsbrev 2, inden vi forlod Holt's Shell RV Resort – nettet var nemlig rigtig godt. Jeg fik også sendt et par postkort. Vi kørte de få meter op til Shell, og så blev bilen tanket. Benzinen var dyr, men det er svært at undvære.

Lidt senere kom vi forbi et kæmpe landbrug med mange løsdriftsstalde og store mængder halm og hø i store bigballe stakke. Underligt at se, at de store landbrug afløstes af ørken, og nogle steder så det ud, som om ørkenplanterne stod på rad og række. På denne strækning mødte vi også mange af de helt store godstog. Herefter kravlede vi lidt op i højden, da vi skulle over nogle små bjerge, hvorpå der enkelte steder voksede nogle af de store kaktusser med blomster.

Omkring 11.40 kom vi ind i Californien, og vi ville gerne have lidt materiale og kort, så vi kørte ind på et Visitor Center i Yuma, men de havde kun noget om Arizona. Vi fortsatte og kørte hen til den gamle bro over Colorado floden. Her gik vi en lille tur og var nede at mærke på vandtemperaturen. Inden vi forlod området blev vi enige om at spise frokost i bilen. Vi kørte over den gamle bro og kom nu til at køre meget tæt på den mexicanske grænse. Der var

Langt de fleste campingpladser tilbyder "Full Hook Up", det gælder alt, - ja undtaget lige det allervigtigste.

Yuma Bridge fra 1915 over Coloradofloden

en masse reklameskilte på både spansk og amerikansk langs vejen, og Mexico var den næste afkørsel. Den valgte vi så ikke lige – vi må slet ikke køre ind i Mexico med camperen.

Lidt senere var der en kontrol af indførsel, og vi blev spurgt, om vi havde frugt med, og nej, det havde vi ikke. Ups, jeg kom senere til at tænke på, at vi da havde nogle clementiner.

Vi kom til at køre langs de store sandklitter, og her var var skilte med fare for flyvende sand. Vi gjorde også et lille stop for at trave en tur i sandet, men da sandet var meget varmt, så forblev skoene på. Lidt over 14 kom vi til El Centro, hvor vi havde fået fortalt, at der skulle være et Visitor Center, men vi fandt ikke noget efter at have kørt lidt frem og tilbage. Her var der mange nerier, bougainvillea og palmer langs vejene. Her i byen kostede benzinen 3,89 \$, så Bent var lidt rystet. Vi kan bedst lide, når prisen er omkring 2,50 \$. Herefter fortsatte vi, og nu var der et skilt, der viste, at vi kørte i 188 fod under havets overflade. Vi fandt vejen, der gik øst om Salton Sea.

Sandklitterne vest for Yuma.

Søen er opstået i årene mellem 1905 og 1907, da Colorado floden gik over sine bredder og oversvømmede et stort område.

På nogle marker så vi en stor flok silkehejrer, men ingen okser. Vi kom forbi en kæmpe overdækket kvægfarm, og den kunne lugtes. Lidt senere kørte vi gennem Calipatri, og her så vi en mark blive høstet – det lignede roer, og lidt derfra var der en afgrøde med top, der også lignede roer, så måske er det roer. Ca. 15.40 kom vi til en grænse kontrol – vi blev heldigvis bare vinket frem. Der var mange kameraer og meget svært bevæbnet politi.

Vi kørte ud til Bombay Beach i den tro, at vi kunne få en is, men der virkede meget stille, sæsonen er vist ikke startet endnu. Lidt senere kom vi til Salt Creek Beach, og her kørte vi også ud, da vi kunne se en masse fugle nede på stranden. Vi fik taget nogle fine billeder af sorte pelikaner og andre svømmefugle. På vej ud for at fotografere, gik vi i en masse strandskaller, nærmere betegnet ruer, der knasede helt vildt under vores fødder. Desværre var der mange fluer i området, og nogle sneg sig med ind camperen – de var meget nærgående. Da vi kørte videre, kom vi forbi mange vinmarker og et område med dadelpalmer. For at det ikke skal være løgn, så bliver vi overvåget fra luften i dette område. Da vi kom til Mecca, begyndte vi at lede efter et sted at overnatte. Vi kunne vælge en naturplads, men da vi manglede vand til madlavning og bad, måtte dette opgives. Vi havde tastet en plads ind i GPS'en, men efter at have kørt rundt, måtte vi konstatere, at den ikke længere fandtes. Herefter kørte vi lidt til højre og lidt til venstre, og endelig holdt vi foran en plads. Kontoret var lukket, så vi måtte hjælpe os selv. Vi valgte plads nummer 123, og efter at vi havde fyldt vand på vognen, gik vi ned for at bade. Der var både almindeligt bassin og hotpool, rigtig dejligt, det trængte vi lige til efter alle strabadserne. Derefter gik jeg op til poolen for at skrive dagens beretning, men der var bare ikke strøm på PC'en, så jeg måtte ind i den

Pelikaner ved Salton Lake

varme bil at skrive, lidt øv, men da Bent kort efter serverede en dejlig middag var dagens strabadser glemt. Denne dag manglede vi stole, så vi havde kunnet sidde ude at nyde det dejlige vejr.

Tirsdag den 5. maj. (Bent)

Bilens tæller stod på 3.323 miles.

En sorgens dag, - vi spiste det sidste hjemmebagte rugbrød, så nu skal vi til at leve af det bløde toastbrød, man kan købe herovre. Kl. 9:25 var vi klar til at forlade Indian Wells Carefree RV Resort, ja, vi var egentlig klar noget tidligere, hvis ikke det lige var for nogle kolibrier, der gerne ville fotografere. En time senere var vi ved indgangen til Joshua Tree nationalparken, Cottonwood Visitor Center. Vi købte en bog om dyr og planter i parken.

Derefter kørte vi ind i parken, der er mindst 49 miles til man er igennem parken, så skiltet med anvisning af afstand til næste benzintank ved indgangen er vældig relevant. Parken er delt i to ørkener, Mojave Desert og Colorado Desert. En biolog vil nok kunne forklare forskellen. Vi stoppede bilen og gik en tur ved Cholla Cactus Garden. Det var en helt lund med kaktus af den meget stikkende art, der stod et advarselsskilt ved indgangen, at man bestemt ikke skulle røre ved dem, da det skulle være meget pinefuldt at få dem pillet ud af kroppen igen. Vi så nogle rottere, det var bunker kaktus som var slæbt sammen til rede. Vi så også nogle kolibrier som samlede nektar fra kaktusblomsterne, vi kunne ikke nå at fotografere

dem, da de meget hurtigt fløj videre til næste blomst. Så kørte vi videre, og langs vejkanterne så vi engletrompeter, en krybende art med flere med hvide blomster. Godt halvvejs inde i parken begyndte vi at se Yucca-palmer og boulders (klipper opbygget af store sten). Nu begyndte vi at være på vagt, - bag på vores camper er der nemlig et stort billede fra Joshua Tree nationalparken, det kunne være sjovt, hvis vi kunne finde det "in natura". Vi fandt mange lignende steder, men ikke nøjagtigt det samme. Det ville være sjovt med et "billede i billedet". Vi holdte ind ved nogle boulders og spiste

frokost. Vi valgte at smørre madderne i vognen, og så blot bære dem udenfor til bord og bænke, hvor vi kunne sidde og nyde dem. Der var alt for varmt til at tage "hele køleskabet" udenfor. Klokken 3 kørte vi ud af parken, Merete var lidt skuffet over, at vi ikke så Yucaer i blomst, men kun med frugter. Vi satte næsen mod LA og i Yucca Valey stoppede vi ved Mc Donalds og lånte internet samt toiletter, medens vi nød en milkshake. Det kan næppe være kunder som os, at de lever af. Vi kørte videre og stoppede ved Californien Besøgscenteret. Der var godt nok lige lukket, men en venlig dame lukkede os ind og fandt så mange brochurer til os, at vi uden tvivl får problemer med vægten, når vi skal hjem, med mindre at vi rydder kraftigt op i bunken, når vi pakker kuffert til hjemturen. Bilen var tørstig igen, men i Californien møder vi altså den dyreste benzin på turen indtil nu. 3,54 dollar pr. gallon (vi har faktisk set det nogle steder til 3,89, men vi holder godt øje med skiltene), men pyt, vi tanker bare for 100 dollar, så er vi lige glade med prisen.

Merete i Yucca land

Medens vi holdt og ventede på, at det blev vores tur ved tanken, så vi noget af et optrin: "En meget tatoveret kraftig herre stod klar til at tanke, og da kæresten/konen, i øvrigt lige så overdekoreret kom tilbage efter at have forudbetalt ved kassen, passede beløbet / brændstof-arten eller et eller andet ikke herren. Han hev benzinpistolen væk fra bilen og kastede den hen mod tankstanderen og satte sig højtråbende ind i bilen. Kæresten samlede pistolen op og tankede derefter bilen. På vej ned fra Yucca Valley mod Palm Springs ved Interstate 10 kom vi i voldsom sidevind. Så voldsom var vinden, at vi måtte køre med stærkt reduceret fart for ikke at blive væltet omkuld. Det er næppe tilfældigt, at vi havde udsigt til mindst 100 vindmøller lige der. De første 15 miles på I 10 var der kraftig modvind, men så bedrede forholdene sig noget og kørslen blev mere rolig som vi nærmede os LA. Godt det samme, for med 6 vognbaner i hver retning, vejbros i 5 etager og biler som både overhaler højre og venstre om, så er der nok at holde styr på i cockpittet. Vi havde forhåndsindtastet en KOA campingplads i GPS'en hjemmefra, så det med at finde vej var bestemt ikke noget problem. Vi var fremme ved KOA pladsen kl. 18:30 og fik aftalt en plads, hvorefter vi kørte til nærmeste købmand og handlede ind til aftensmaden. Købmanden lå i øvrigt på den gamle route 66, sjovt nok, vi regner med at køre ned til Santa Monica Beach i morgen for at se, hvor den ender. I LA er der for resten rigtig koldt, vi skal nok have de lange bukser på i morgen.

Onsdag den 6. maj. (Merete)

Bilens tæller stod på 3.520 miles.

Der var ca. 15 grader i bilen fra morgenstunden. Da Bent var oppe for at bade, var der en der havde TV med op i bad, spøjst. Ved 9-tiden var vi klar til afgang fra Fairplex Koa i Los Angeles. Vi blev enige om at køre ad den vej, som vores supermarked lå i, da dette var en del af Route 66, Foothill Blvd. Langs vejen ser vi rigtig mange dagliljer i mange farver. Et stykke tid senere var en personbil lige ved at torpedere os, da vedkommende åbenbart skulle skynde sig ind i vores vognbane, kun for at overhale indenom for at komme hurtigere frem. Lidt senere så vi en Metro Rail, vi har ikke rigtig set persontog, kun godstog. Her var der 6 eller 7 vognbaner i hver retning. Vi drejede fra mod Observatoriet, og her så vi 2 coyoter, den ene gik over vejen næsten lige foran bilen, men kameraet var desværre ikke klart. Ved Observatoriet var der en fin udsigt over mod Hollywood skiltet. Desværre var solen ikke lige med os, og der var også meget køligt, så de langebukser og jakkerne kom i brug igen. På vej derfra så jeg et New Zealand juletræ, som er meget karakteristisk med sine røde blomster. Vi kørte helt ned til stranden i Santa Monica, og vi var så heldige at finde en parkeringsplads hvor det kun kostede 1 \$ at parkere i en time. Vi gik en tur ud på molen, og her var

der mange små butikker, og Bent var så heldig at finde en T-shirt med route 66 på. Forinden havde vi købt en churros til at holde den værste sult fra døren. Vi var også nødt til at gå helt ned til Stillehavet og mærke på vandet. Længere henne ad stranden var der mange surfere. På vej videre kom vi til at køre langs Stillehavet, meget smukt. Omkring kl. 13.30 ankom vi til Paul Getty Villa. Det kostede 15 \$ at parkere, men det var gratis at se museet. Vi havde ikke bestilt billetter i forvejen, men det var ikke noget problem. Huset er bygget af oliemilliardæren Paul Getty for at huse og udstille de mange kunstsatte han gennem mange år havde investeret i. Der var rigtig mange antikviteter fra Grækenland og Italien. Huset var fabelagtigt flot, bygget i 70'erne, Paul Getty boede i London i perioden hvor det blev bygget, og nåede aldrig at se det færdige hus.

Getty Villa, smuk italiensk gårdhave

Efter knapt 2 timer satte vi kursen mod Santa Barbara, hvor vi gjorde et kort stop ved 17-tiden.

Det er kun dem med rigtig mange penge, der bor der.

Vi fortsatte langs Stillehavskysten mod Solvang. Vi så mange lystfiskere, surfere og en stor flok pelikaner, så vi måtte lige stoppe og have kameraerne frem.

Langs vejen var der mange højbede med jordbær, kål og blomster, og vi var så heldige at komme forbi en bod, hvor vi købte jordbær og avokado.

Langs den ene side af vejen havde vi Stillehavet og langs den anden side poppede nogle bjerge sig op, så vi kom lidt op i højden igen.

Ved Carpinteria var det første gang, vi så et persontog.

Lidt over 18 kom vi til Solvang. Visitor centeret var lukket, men heldigvis lå der nogle brochurer udenfor. Vi gik en tur i den hyggelige danske by med de mange bindingsværkhuse, vindmøller og mange danske navne. Vi fandt også stedet, hvor vi skal have morgenmad i morgen. Vi blev enige om at finde et sted at spise. The Mustard Seeds så spændende ud, og vi fik 2 x kyllinge gordonbleau, rigtig lækkert, men alt for meget mad, så vi fik det sidste med i en æske, så har vi nem frokost i morgen. Nu skulle vi så have fundet en camperplads. Bent havde talt med en gut, lige da vi kom til Solvang, og han fortalte, hvordan vi skulle finde Flying Flags RV Park, så det var nemt at finde dertil.

Kontoret var lukket, men der kom straks en for at hjælpe os. Han hed Sorensen og havde danske aner. Han var vældig snakkesalig og viste os i sin golfvogn ned til plads nr. 47.

Torsdag den 7. maj. (Bent)

Bilens tæller stod på 3.703 miles.

Vi sov over til morgen, ikke helt, men jeg kikkede på uret uden briller og konstaterede, at den var kvarter over seks. Så kunne vi jo godt ligge lidt længere. Men den var altså kvarter i otte, da vi så valgte at stå op. En time senere, efter et bad, en opvask og 5 miles kørsel var vi tilbage i Solvang ved Olsens Bakery for at få

morgenkaffe. Vi købte morgenmadsmenuen, som bestod af et rundstykke, ost, syltetøj, juice og et valgfrit stykke wienerbrød samt kaffe eller the ad libitum. Det var noget rigtig dejligt brød, og vi sad der længe og kiggede også på dekorationerne på væggene, som emmede meget dansk. Vi købte en pakke rugbrød, inden vi forlod butikken. Så gik vi på turistkontoret,

snakkede med turistguiden Dean Klitgaard, hvis far var fra Ålborg. Dean talte et udmærket dansk, vi hyggede os rigtig med at tale med ham. Godt vejledt begav vi os ud i Solvang, som har 5.332 indbyggere. Vi gik først hen til kirken, en rigtig "dansk landsbykirke", pastoren så os, da vi kom ud af kirken, og han kom ilende hen til os for at hilse og byde os velkommen til Solvang. Dernæst gik vi hen til "den lille havfrue", som var lige så lille, som Dean beklagende havde fortalt os. Han grinede, da vi foreslog ham at stjæle den rigtige, han havde hørt om hovedet, som var røget af et par gange. Dernæst gik vi hen til "rundetårn", faktisk en pæn kopi af X4's flotte tårn i Købmagergade, men indrettet til Pizzeria. Vi shoppede en lille smule, og jeg fik nogle enkelte quarters til samlingen (Jeg forsøger at samle samtlige quaterdollar, mønter med stats symboler på bagsiden). Der er lige så mange forskellige, som der er stater i USA. Desuden er man de seneste år begyndt at lave mønter med nationalparkerne, giver godt 400 ekstra samleobjekter). Vi så H.C. Andersens hus og Ingeborgs chokoladeforretning med smagsprøve, så var tiden vist brugt op for denne lille danske enklave i Vesten.

Vi forlod byen mod vest og tankede det rullende hotel med benzin for en hundrededollarseddel, jeg nævner med vilje ikke gallonprisen, da jeg ikke ønsker at blive mindet om den senere. Måske er det slet ikke normalt, at der bliver købt benzin for så store beløb her, kassedamen puttede i hvert fald sedlen i en speciel box, som scannede den og bippede, at den var OK. Vi kørte forbi nogle store træer, der så ud, som om at de svedte, de havde nemlig smidt barken. Ved Oceano gjorde vi frokost stop, vi gik en tur på stranden (Stillehavet, det var det så ikke), samlede lidt søpindsvin skaller, og jeg var ude at dyppe tæerne. Vi spiste frokost (Meretes levninger fra restauranten i går, plus en skive rugbrød), inden vi kørte videre. Vi gjorde et kort fotostop ved Morro Bay, hvor vi så to pelikaner. Indtil nu har det været en opgave at holde os på den sagnomspundne rute 1, den går fra Alaska i nord til den sydligste spids af Chile i syd. Fra LA mod

nord, er Highway 101 flere steder den foretrukne, for Garmin altså, men nogle steder er rute 1 også ikke eksisterende. Men fra San Luis Obispo bliver det hele mere enkelt, da er der kun nummer 1 tilbage, highway'en er rykket langt længere ind bag bjergene. Vi ankom til besøgscenteret ved Hearst Castle kl. 15:30. Hearst Castle er et af bogen "Verdens 100 skønneste seværdigheder" som vi har derhjemme og som for os er blevet "et must" at få besøgt og efterfølgende "krydset af". Hearst Castle er påbegyndt bygget af aviskongen William Randolph Hearst i 1919. Forbilledet var de store slotte i Europa og han nød perioden med at skabe denne perle af skønhed. Mindre vigtigt var det at få det færdigt, han oplevede ikke det sidste, da han døde i 1951. Vi så en film i det store auditorium om hele grundlaget og tilblivelsen af Hearst Castle, besøg på slottet må vente til i morgen. Vi fortsatte 5 miles mod nord for at kigge på søelefantkolonien. Flere hundrede søelefanter ligger på stranden her og slapper af, prøver kræfter med hinanden, tager sandbad mm. Det virker unægteligt meget socialt, som de klumper sig sammen disse store dyr. Hunnerne vejer op til 900 kg, mens hannerne kan opnå en vægt på 2 tons og 4 meters længde. Trods en pæn afstand til dyrene kunne vi sagtens lugte deres "parfume". Efter at have studeret "kødklumper", trillede vi syd på igen, for at holde ind for natten ved San Simeon naturcamping pladsen. 20 dollar, så må vi frit parkere der hele natten. Dagens menu: kylling 2. dag, og friske jordbær købt i går.

Fredag den 8. maj. (Merete)

Bilens tæller stod på 3.845 miles.

Vi hørte, at det regnede lidt i løbet af natten, og der var kun 12 grader i bilen. Det var eget bad og toilet, der skulle bruges i dag. Da vi hyggede os med

morgenmaden, blev Bent opmærksom på, at "mit vindue" havde stået åbent, siden vi kom til pladsen i går. Heldigvis var der ikke blevet vådt inden dørene. Inden vi forlod pladsen, skulle vi lige fotografere lidt, idet vi opdagede en Stellers Jay, som er smukt blå, og vi så også et par små agerhøns lignende fugle med en sjov top på hovedet. Lidt over 9 var vi klar til at forlade San Simeon Creek Campground, dog skulle vi lige ved udgangen have fyldt vores drikkedunke.

Langs vejsiden var der rigtig mange tallerkensmækkere i røde og orange farver. Skyerne lå til vores store ærgrelse temmelig lavt. Lidt senere kom vi hen til søelefanterne, og vi fandt et sted, hvor der ikke var så

mange. En frivillig kom hen til os, og hun fortalte, at alle søelefanter på stranden var unger i forskellige aldre. Efter 1 måned forlader moderen sin unge – den har endnu ikke lært at svømme. Moderen er gravid igen og er draget til havs. De store unger smider pelsen, og i den måned det varer, indtager de ikke føde. Man kan kende forskel på hanunger og hununger ved, at hannerne begynder at små slå for sjov – senere bliver det alvor. Når hannerne er 5 år gamle begynder de at få snabel. Meget fascinerende dyr.

Lidt før kl. 11 ankom vi til Hearst Castle, hvor vi havde en aftale om bustransport til slottet 11.20. Forinden kunne vi lige få opdateret vores mail mm., da internettet

fungerer fint. Slottet er virkeliggørelsen af en ufattelig rig mands drøm, Aviskongen William R. Hearst lod opføre slottet på toppen af bjerget La Cuesta Encantada (den fortryllede bakke). Han havde camperet her sammen med sin far i barndommen. Han begyndte byggeriet af Casa Grande i 1919, og eftersom han aldrig blev helt tilfreds, blev der tilbygget mere og mere samt lavet mange finurligheder. Hans kvindelige arkitekt Julia Morgan var med på hans mange skøre ideer. Han havde

også på et tidspunkt verdens største privatejede zoologiske have. Hearst brugte meget af sit lange liv til at udvide samt samle forskellige spændende og uvurderlige kunstschatte til sit slot. Vi var inde at se en del af Casa Grande, bl.a. så vi velkomst rummet, hvor han modtog mange gæster til sine overdådige fester, bl.a. Charlie Chaplin, Winston Churchill samt flere prominente skuespillere. Rummet er holdt i renæssance stil og loftet var lavet i italiensk 1600 tals stil. I spisestuen var der også højt til loftet, gotisk stil a la et kirkerum, imponerende. Morgenrummet/cocktail rummet/the rummet, imponerende er vist det eneste gode udtryk. Derefter gik vi videre til billard rummet, hvor der både var almindeligt billard og pool, og Hearst mente, at både mænd og kvinder skulle deltage i spillet (normalt var det kun for mænd). På vej hen til biografen kom vi forbi et keyboard, som spillede klokkespillet i tårnet. Hearst fik tilsendt mange nye film i håb om, at de ville blive godt omtalt i hans aviser. Derefter gik vi rundt og kiggede på den rigtig flot anlagte have med blomstrende agaver, fuchsia, engletrompeter mm. Ved 13 tiden kørte vi ned fra slottet og kom forbi resterne af den zoologiske have. Dyrene blev efter hans død i 1951 givet væk til zoologiske haver, dog kan man stadig se zebraer og nogle hjorte på stedet. Hearst Castle blev af familien overgivet til staten i 1958. Filmen "Citizen Kane" omhandler Hearst og hans drøm.

Herefter kørte vi til Hearst Memorial Beach, hvor vi hyggede os med frokost med Stillehavet som baggrund. Efter endt frokost kørte vi hen for at se søelefanterne igen, denne gang i solskinsvejr. De lå på en temmelig lang kyststrækning. Der kom en hel flok Cruize America campere med numre, så det var nok et helt selskab. Derefter kørte vi videre og nu kravlede vi lidt op og ned i hårnålesving i landskabet, mens der en stor del af tiden var udkig til Stillehavet. På bjergsiderne groede der en del krydderurter, bla. fennikel, rosmarin, timian, mynte mm. Flotte hvide/lyserøde snerler prydede også bjergskråningerne.

Ved 16-tiden købte vi en is i en lille butik. Uhm.

Ved 17-tiden kom vi til nogle meget store træer, som lignede redwood. Vi ledte efter stedet, hvor man kunne se havoddere. Der havde været skilte, men de ophørte, så desværre. I dette område var grøftekanterne/bjergsiden spækket med lilla og gule solblomster. Lidt senere ankom vi til Bixby Bridge, som blev bygget i 1932. Dengang

må den have været imponerende. Den var/er helt sikkert et fotostop værd. Herefter kom vi forbi nogle flotte sandstensklipper.

Vi gjorde et fotostop ved stranden ved Carmel. Havet viste lidt tænder og var smukt. Nogle unge mennesker bag os råbte op, og vi fik et kort glimt af en havodder. Sandet var meget grovkornet, så jeg måtte lige have en håndfuld med hjem. Vi havde hørt, at vi skulle opleve Carmel by the sea, men da vi kørte igennem, så den ikke ud af så meget, en sød lille by med mange "fuld stop skilte", så i stedet blev vi enige om at finde en camperplads.

Omkring kl. 19 kom vi ad snirklede veje til Carmel by the river RV Park. Da vi indskrev os som sent ankomne, lagde vi 100 \$ i kuerten (skulle betale 60, men havde ikke småpenge) faldt vi i snak med nogle danskere fra Herlev. De tilbød os at låne deres grill til vores kyllingeschnitzler, idet der stadig var god varme på grillen.

Bent mødte pladsdamen, og vi fik vores penge tilbage. Hun havde netop været henne at sætte prisen op til 72 \$, men det ville vi ikke betale. Der var også en kæmpe pladskat, ved navn Simba – den lignede Garfield. Senere faldt Bent i snak med nogle tyskere, da han ville invitere danskerne til en kop rødvin. Vi havde en hyggelig aften sammen med Lise og Jens, hvor vi snakkede ferieoplevelser.

Lørdag den 9. maj. (Bent)

Bilens tæller stod på 3.962 miles.

Vi forlod comingpladsen kl. 8:30, og kørte direkte ned til kysten ved Carmel. Det er muligt at køre langs guldskysten ved Carmel, der er en vej som er 17 miles lang, og det koster 10 dollar at køre på den. Men så kan man til gengæld også nyde udsigten til nogle kæmpe villaer og en fantastisk natur. Vi valgte at køre denne vej. Vi stoppede ved Pescadero Point, hvor der var spøgelsestræer. Vi kom forbi en sælkoloni, hvortil adgang var spærret pga. yngletid. Men

vi kunne holde lidt senere og se kolonien på nogen afstand. Så holdt vi et sted, hvor et lille selskab med guide fik et foredrag om pelikaner og oddere. Begge dele kunne ses fra strandkanten. Vi tilsluttede os selskabet en stund, vi fik også lov at kigge i deres kikkert, som var fastlåst på pelikanerne. Guiden fortalte, at den amerikanske pelikan kan opsamle 3 gallon vand + fisk på en gang i sin mund. Pludselig fik vi øje på en pukkelhval, og så gik snakken helt anderledes. Det lykkedes desværre ikke at få billede af hvalen, og den var også på meget lang afstand. Jeg hentede så min telefon i bilen og viste stolt mine billeder af pukkelhvalen fra turen sidste år til Island. Vi takkede for hyggelige info og kørte videre til akvariet i Monterey. Der er betalingsparkering i området ved akvariet, så da vi havde fundet det, vendte vi skuden om og kørte tilbage langs kysten til vi kunne parkere uden betaling. Det tog omkring 15 minutter at gå derfra til akvariet, en ganske hyggelig tur, for vi kunne undervejs se sæler, som lå på stranden og hyggede sig i solen. Det koster knap 40 dollar at komme ind, skal man have FDM rabat, skal billetterne købes gennem FDM (AAA), så det var desværre ikke nok at vise medlemskortet her. Museet er rigtig godt og flot lavet. Der er et kæmpe bassin med masser af forskellige fisk, også hajer. Vi så håndfodring, en dykker svømmede rundt og fordrede nogle udvalgte fisk. Senere så vi fodring af havoddere, men ellers gik vi rundt og nød de mange forskellige opsætninger med fisk, fugle, gopler og de mange flotte undersøiske planter. Museet er en gammel konserves fabrik, Hovden, som lavede sardiner på dåse. Vi brugte ca. tre timer på akvariet, hvorefter vi gik hen i gaden og fandt en mexicansk restaurant. Der spiste vi en super nachos menu med kylling. Da vi kom tilbage til vognen, fik vi øje på nogle havoddere, som lå og dasede i noget tang, som flød et par hundrede

meter fra kysten. Dejligt, at vi havde vores nye kikkert med, vi sad længe og nød synet af dem, desværre var de uden for rækkevidde til ordentlige billeder, det må blive en anden gang. Ud af Monterey valgte vi at fylde lidt benzin på, vi skal nu til at passe på ikke at hælde for meget på bilen, for vi er jo snart ved vejs ende, mangler ca. 100 miles til San Francisco. Derefter kørte vi ind i et discount supermarked, hold da lige op så store portioner alt var i her. Men det lykkedes os da at finde det, vi havde brug for. Vi fortsatte ganske kort til Koa pladsen i Moss Landing. Vi fik dagens sidste plads for kun 60 dollar, da vi holder lige ved siden af skraldespandene. Lige som vi kom ud fra konteret og skulle køre vognen ind på plads, kom der en anden camper ind og fik en lang næse. Vi var lige ved at tilbyde vores plads for 80 dollar, men lod dog være. Efter installering på pladsen gik vi en tur ned til Stillehavet, men stille har vi ikke set det endnu. Der lå et par døde sælunger på stranden, ellers så vi lidt måger og et par ryler. Så gik vi op til flod og havneindløbet, hvor der lå et par søløver på stenmolen og lunede sig. Vi så også mange pelikaner, samt nogle havoddere, som lå ude midt i indløbet og slappede lidt af i vandoverfladen, skiftevis fangede en fisk og lå på ryggen og spiste den. Det begyndte at blive lidt koldt, så vi gik tilbage til camperen og lavede aftensmad. Menu: Bøf med skinke, spagettirør, brød med hvidløg og butternut. Dessert, - jordbær.

